

[Marianne Bentsen-Pedersen]

børns sikkerhed, kan ikke kaldes fuldt og helt civiliseret.«

Jeg vil endvidere gerne citere en anden artikel i samme publikation. Den stammer fra civilingeniør Carsten Wass, der på s. 14 skriver:

»...af antallet af børn, der bliver lemlæstet i trafikken dette ene år« – det er 1978 – »stort set svarer til antallet af børn i en dansk kommune lidt under middelstørrelse.«

Jeg skal for klarhedens skyld sige, at en tredjedel af disse børn var cyklister, ca. en tredjedel af børnene var fodgængere og den sidste tredjedel var passagerer i biler.

Jeg vil udelukkende tale om den tredjedel, der var cyklister.

Hvis det tal dækkede over følgerne af en sygdom, tror jeg ikke, der var tvivl om, at man uanset omkostningerne nok skulle få problemet løst eller i hvert fald ville gøre sig store anstrengelser for det. Her har vi en gruppe eksperter, nemlig lægerne, der er stærke nok til at kunne gennemtrumfe nogle krav. Den slags eksperter findes ikke, når det drejer sig om trafikikkerhed, og cyklister fejrer man bare af.

Nogle har hævdet, at børnene må opdrages til at køre mere forsigtigt, og hertil er der bare at sige, at dette argument ikke tæller. Det er os andre, der må passe på de cyklende og de gående børn; de kan ganske enkelt ikke selv passe på. Der er foretaget flere undersøgelser, som viser, at børn under 10–12 år fysisk ikke er i stand til nøjagtig at bedømme afstande og hastigheder. Derfor er det de voksne, der må påtage sig ansvaret.

Det næste argument kunne være, at forældrene så må holde børnene inde. Her vil svaret for mig være en parallel til et af de citater, jeg startede med, nemlig at det samfund, der prioriterer travle voksnes hurtige transport fremfor deres børns udvikling, ikke kan kaldes fuldt og helt civiliseret.

De af os, der har børn, ved, at en af de største hindringer for, at børnene kan få lov til at udfolde sig, er trafikken. Børn skal enten spærres inde eller overvåges, eller også skal forældrene gå med en evig usikkerhed og med det spørgsmål, om de nu lever op til deres ansvar i forhold til barnet.

I byerne er børnenes territorier ofte små og afgrænsede af stærkt trafikerede veje. I landområderne forhindres børnene ofte i at have kontakt med jævnaldrende, for trans-

porten er ikke for lang, men for farlig. Mange børn forhindres i at deltage i fritidsaktiviteter på grund af en for farlig transportvej.

Når man så endelig tænker på cyklende børns sikkerhed, fokuserer man ofte på skolevejen, som vi har hørt det fra fremskridtspartiets ordfører. Det mener jeg er forkert. Det er kun 10–15 pct. af uheld med cyklende børn, der sker på deres skolevej; langt de fleste ulykker sker om eftermiddagen. Så kunne man selvfølgelig sige: ja men det må være, fordi skolevejene er nogenlunde sikre, men hertil er at sige, at langt de fleste af de kilometer, børnene cykler, cykler de om eftermiddagen.

Til sidst vil jeg nævne, at der i Danmark er 5 gange så mange trafikdøde cyklister som i Sverige, og tallet dækker over de 7–14-årige. Derfor skal jeg afslutningsvis spørge ministeren, om ministeren vil se på den svenske planlægning, for at vi kan undgå en rekord, når talen er om antallet af børnedødelighed på grund af trafik.

Dræbte (RV):

Hvis man var faldet ind i denne debat under sidste del af hr. Groves indlæg eller under hr. Ernst Schmidts indlæg, ville man jo nok have troet, at emnet for debatten var bilisternes og ikke cyklisternes vilkår. Med denne bemærkning har jeg samtidig sagt til hr. Ernst Schmidt, at vi ikke kan tiltræde hans forslag om motiveret dagsorden, som netop har dette indhold.

Jeg skal måske føje den anden bemærkning, jeg har til debattens forløb, ind her. Vi har bestemt ikke nogen mistanke til fru Margrete Auken eller hr. Kurt Hansen om, at det er partipolitiske hensigter, der har ført til denne forespørgselsdebat. Vi har selvfølgelig noteret os det helt tilfældige i, at den kommer lige forud for kommunevalget, men skal i øvrigt sige, at vi synes, det var godt, den kom, uanset at det er tilfældet, og vi er meget glade for at få lejlighed til at kommentere cyklisternes vilkår nærmere.

Jeg vil indlede med at sige tak til ministeren for offentlige arbejder for en god, en omfattende og samtidig en meget konkret besvarelse af forespørgslens indhold.

For så vidt kunne det have været velbegrunderet at konstatere, at denne forespørgsel kunne være tilbagesendt til forespørgerne